

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ
ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ, ਜੇ. ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ

ਵਰਕਸ ਮੈਨੇਜਰ, ਕੈਰੇਜ ਅਤੇ ਵੈਗਨ ਦੀਆਂ ਦੁਕਾਨਾਂ, - ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਘਨਸ਼ਿਆਮ ਦਾਸ, - ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

27 ਅਕਤੂਬਰ, 1961

1961 ਦਾ ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ ਨੰਬਰ 827

ਪੇਮੈਂਟ ਆਫ ਵੇਜਸ ਐਕਟ (1936 ਦਾ IV)- ਧਾਰਾ 15(3) ਅਤੇ ਪੇਮੈਂਟ ਆਫ ਵੇਜਸ (ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ) ਰੂਲਜ਼, 1937- ਨਿਯਮ 8- ਇੱਕਤਰਫਾ ਪ੍ਰੋਸੀਡਿੰਗਸ- ਕਦੋਂ ਆਰਡਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ- "ਵਿਵਸਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਿਦਾਇਤ"- ਕੀ ਕਲਰਕ ਨੂੰ ਮੁਲਤਵੀ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ- ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਨਿਯਮ- ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਲਈ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰੋ।

ਵੋਲ. XV-(1)]

ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ

779

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੇਮੈਂਟ ਆਫ ਵੇਜਸ (ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ) ਰੂਲਜ਼, 1937 ਦਾ ਨਿਯਮ 8, ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਯੋਗ ਵਿਵਸਥਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਰਫ ਡਿਫਾਲਟ ਹੋਣ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਅਤੇ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ; ਪਰ ਇਹ ਅਥਾਰਟੀ 'ਤੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਅਤੇ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਜਾਂ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ। ਇੱਕਤਰਫਾ ਪੱਖ ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਜਾਂ ਨਾ ਵਧਣ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਨਿਆਂਇਕ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ; ਇਹ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਸਿਰਫ ਮਨਮਾਨੀ ਅਤੇ ਅਣਗਹਿਲੀ ਜਾਂ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਸੋਚ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਅਪਵਾਦਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਪਾਰਟੀ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦੱਸਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਦਾ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਡਿਫਾਲਟ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਕਾਰਵਾਈ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਿਆਂਇਕ ਦਿਮਾਗ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਰਾਏ ਬਣਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਾਰਟੀ ਕੋਲ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਅਤੇ ਕਾਰਨ ਦਾ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਜਬ ਮੌਕਾ ਸੀ, ਜੇਕਰ ਪਾਰਟੀ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਡਿਫਾਲਟ ਲਈ ਚੰਗਾ ਜਾਂ ਢੁਕਵਾਂ ਕਾਰਨ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਕਾਰਨ ਨਿਆਂਇਕ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪੜਤਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਮਨਮਾਨੇ ਜਾਂ ਸੰਖੇਪ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਜਦੋਂ ਡਿਫਾਲਟ ਵਚਨਬੱਧ ਸੀ ਤਾਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਸਟੇਜ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਚੰਗਾ ਜਾਂ ਢੁਕਵਾਂ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਭਵਿੱਖ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਵਾਲੀ ਧਿਰ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਰੁਕਾਵਟ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਮ

ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਹੈ। ਡਿਫਾਲਟ ਦੇ ਮਾੜੇ ਜਾਂ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਚੰਗਾ ਅਤੇ ਢੁੱਕਵਾਂ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ 8 ਵਿੱਚ "ਵਿਵਸਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ" ਸ਼ਬਦ ਵਿੱਚ ਵਿਭਾਗ ਦਾ ਕਲਰਕ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੋ ਹਦਾਇਤਾਂ 'ਤੇ, ਪੇਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਆਂਇਕ ਜਾਂ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਕਾਰਜਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੂਚੀ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦੌਰਾਨ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਮੁਢਲੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਨਿਯਮ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਜਾਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹਨ, ਜੋ ਨਿੰਦਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੁਣਵਾਈ ਨੂੰ ਪਛਾੜਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਧਿਰਾਂ ਦੀ ਪਿੱਠ ਪਿੱਛੇ ਪਹੁੰਚੇ ਮਾੜੇ ਜਾਂ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਫੈਸਲਿਆਂ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਸੂਚੀ ਵਿਚਲੀਆਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਜਦੋਂ ਵੀ ਮੁਨਾਸਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਤੋਂ ਮੁਨਾਸਿਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ, ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।

780

ਪੰਜਾਬ ਸੀਰੀਜ਼

[ਵੋਲ. XV-(1)]

ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੇ ਆਰਡਰ IX ਨਿਯਮ 6 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਸਹੀ ਅਤੇ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਆਉਣ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੀ ਕੇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਖ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਫੈਸਲਿਆਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਨਾਲ ਲੜਨ ਦਾ ਅਸਲ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਮੌਕਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ 6 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1961 ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਕਿ ਉਹ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕੇਸ ਦਾ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਵੇ।

ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ, ਵਕੀਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ।

ਰਾਜਿੰਦਰਾ ਸੱਚਰ, ਵਕੀਲ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਆਰਡਰ

ਦੁਆ, ਜੇ.- ਵਰਕਸ ਮੈਨੇਜਰ ਕੈਰੇਜ਼ ਐਂਡ ਵੈਗਨ ਸ਼ਾਪ, ਉੱਤਰੀ ਰੇਲਵੇ ਵਰਕਸ਼ਾਪ, ਜਗਾਧਰੀ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅੰਬਾਲਾ, ਨੇ ਪੇਮੈਂਟ ਆਫ ਵੇਜਸ ਐਕਟ, ਜਗਾਧਰੀ, ਅਧੀਨ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ

6 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1961 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਕਤ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕੇਸ ਦਾ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰੀ ਰੇਲਵੇ ਵਰਕਸ਼ਾਪ, ਜਗਾਧਰੀ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਘਨਸ਼ਿਆਮ ਦਾਸ ਨੇ ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਕੋਲ ਪੇਮੈਂਟ ਆਫ ਵੇਜ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15(3) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ 23 ਮਾਰਚ, 1961 ਲਈ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ 20 ਮਾਰਚ, 1961 ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਕਲਰਕ ਵਜੋਂ ਸੇਵਾ ਨਿਭਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਵੇਦ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਕਲਰਕ, ਵਰਕਸ ਮੈਨੇਜਰ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ, ਨੂੰ 23 ਮਾਰਚ, 1961 ਨੂੰ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਲਈ ਤਾਇਨਾਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪ੍ਰੋਪਰ ਚੈਨਲਾਂ ਰਾਹੀਂ ਸਰਕਾਰ ਨਾਲ ਲੋੜੀਂਦੇ ਸੰਚਾਰ ਲਈ ਅਤੇ ਲੋੜ ਅਨੁਸਾਰ ਕੇਸ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਅਤੇ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਲਈ ਰੇਲਵੇ ਅਟਾਰਨੀ ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਆਰਡਰ 27, ਨਿਯਮ 5, 6 ਅਤੇ 7 ਤਹਿਤ ਉਚਿਤ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਸਮਾਂ ਦੇਣ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਕਤ ਵੇਦ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਓ.ਪੀ. ਭਾਟੀਆ, ਉਪ ਮੰਡਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਜਗਾਧਰੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੇਮੈਂਟ ਆਫ ਵੇਜ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਵੋਲ: XV-(1)]

ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ

781

ਵੇਦ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ 'ਤੇ ਇਹ ਵੀ ਦੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਸਟੀਕਤਾ 'ਤੇ ਸਬੰਧਤ ਦਫ਼ਤਰੀ ਆਦੇਸ਼ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਦਫ਼ਤਰੀ ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ 6 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1961 ਨੂੰ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਅਗਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਇਕ-ਤਰਫਾ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ।

6 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1961 ਨੂੰ, ਸ਼੍ਰੀ ਕਿਦਾਰ ਨਾਥ, ਉੱਤਰੀ ਰੇਲਵੇ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਸਹਾਇਕ, ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਅਤੇ 23 ਮਾਰਚ, 1961 ਦੇ ਇਕ-ਤਰਫਾ ਆਰਡਰ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਵਿਭਾਗ ਨੂੰ ਕੇਸ ਲੜਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਯੋਗਤਾ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਸਹੀ ਮੁਕਾਬਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਆਰਡਰ 27, ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਇਹ ਹੁਕਮ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੌਜੂਦਾ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਹੈ ਅਤੇ ਅਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ, ਅਤਿ-ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਅਤੇ ਮਨਮਾਨੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਆਰਡਰ ਪੇਮੈਂਟ ਆਫ ਵੇਜ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15(3) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਆਰਡਰ 27, ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੇ ਸਲਾਘਾਯੋਗ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 227 ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਰੋਕਣ ਲਈ ਕੋਈ ਨੁਕਤਾ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ; ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕੇਸ ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੇ ਆਰਡਰ 9 ਜਾਂ ਆਰਡਰ 27 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਹਾਲਾਂਕਿ, ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਇਸ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕੋਡ ਦਾ ਆਰਡਰ 27 ਕੇਸ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪੂਰਵ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ 'ਤੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 227 ਜਾਂ ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 115 ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਦੋਨਾਂ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੁਧਾਰ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਹੋਏ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਲਈ।

782

ਪੰਜਾਬ ਸੀਰੀਜ਼

[ਵੋਲ. XV-(1)]

ਪੇਮੈਂਟ ਆਫ ਵੇਜਜ ਐਕਟ (1936 ਦਾ ਨੰਬਰ IV) ਦੀ ਧਾਰਾ 18, ਧਾਰਾ 15 ਅਧੀਨ ਨਿਯੁਕਤ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਧਾਰਾ 15 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਅਧੀਨ ਨਿਯੁਕਤ ਹਰੇਕ ਅਥਾਰਟੀ ਕੋਲ ਸਬੂਤ ਲੈਣ ਅਤੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੇ ਉਤਪਾਦਨ ਨੂੰ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਅਧੀਨ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ, ਅਤੇ ਹਰ ਅਜਿਹੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 195 ਜਾਂ ਕੋਡ ਆਫ ਕਿਰਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੇ ਅਧਿਆਇ XXXV ਦੇ ਸਾਰੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 15 ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਿਯਮ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਗਏ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 8 ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਥਾਰਟੀ, ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਫਾਰਮ 'ਈ' ਵਿੱਚ ਨੋਟਿਸ ਦੁਆਰਾ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਲਈ ਬੁਲਾਏਗੀ ਅਤੇ ਗਵਾਹ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਤੀ ਬਾਰੇ ਵੀ ਸੂਚਿਤ ਕਰੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਰੁਜਗਾਰਦਾਤਾ ਜਾਂ ਉਸਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਥਾਰਟੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਅਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਜਿਹੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ ਅਤੇ ਦਰਖਾਸਤ 'ਤੇ ਚੰਗੇ ਕਾਰਨਾਂ 'ਤੇ ਸੁਣਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਜੋ ਕਿ ਉਕਤ ਇੱਕ-ਤਰਫਾ ਆਰਡਰ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦਰਸਾਈ ਜਾਵੇਗੀ। ਫਾਰਮ 'ਈ' ਜਿਸਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਿਯਮ 8 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਨਿਯੋਕਤਾ ਨੂੰ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਵਿਵਸਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਅਤੇ ਅਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਉੱਤਰ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਉੱਤਰ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਹੁਣ ਨਿਯਮ 8 ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਯੋਗ ਵਿਵਸਥਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਰਫ ਡਿਫਾਲਟ ਹੋਣ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਅਤੇ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ

ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ; ਪਰ ਇਹ ਅਥਾਰਟੀ 'ਤੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਅਤੇ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਜਾਂ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਪੱਖ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਜਾਂ ਨਾ ਵਧਣ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਨਿਆਂਇਕ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਮਨਮਾਨੇ ਅਤੇ ਅਣਗੌਲੇ ਜਾਂ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਸੋਚ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਫ਼ਾਰਮ 'ਈ' ਲਈ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਪਾਰਟੀ ਨੂੰ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਵੋਲ. XV-(1)]

ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ

783

ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਸਮੀਕਰਨ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਹੈ "ਵਿਵਸਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਿਦਾਇਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ" ਅਤੇ ਬਾਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਠੋਸ ਜਾਂ ਯਕੀਨਨ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਲਰਕ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਅਤੇ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਇਸ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕਲਰਕ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਥਾਰਟੀ ਦਾ ਤਰਕ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਪਹੁੰਚ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਬਹੁ-ਤਕਨੀਕੀ ਹੈ ਬਲਕਿ ਧਾਰਾ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ 'ਤੇ ਵੀ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਇਹ ਨਿਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਲਟ ਪਾਸੇ ਵੱਲ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਉਚਿਤ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ 6 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਤਨਖਾਹਾਂ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ (ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ) ਨਿਯਮਾਂ ਦੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਆਦਿ ਨੂੰ ਵੀ ਰਜਿਸਟਰਡ ਡਾਕ ਦੁਆਰਾ ਭੇਜਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੈ (ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਉਲਟ) ਜੋ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨਕ ਸਾਧਨ ਦੀ ਵਿਧਾਨਿਕ ਯੋਜਨਾ, ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਮੌਜੂਦਗੀ ਬਿਲਕੁਲ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ।

ਹੁਣ ਨਿਆਂਇਕ ਜਾਂ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਕਾਰਜਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੂਚੀ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵੇਲੇ, ਇਸ ਗਣਰਾਜ ਵਿੱਚ ਟਿਰਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਬੁਨਿਆਦੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਨਿਯਮ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਜਾਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਜੋ ਨਿੰਦਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੁਣਵਾਈ ਨੂੰ ਪਹਿਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਧਿਰਾਂ ਦੀ ਪਿੱਠ ਪਿੱਛੇ ਪਹੁੰਚਾਏ ਗਏ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਜਾਂ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਫੈਸਲਿਆਂ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸੂਚੀ ਦੀਆਂ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਜਦੋਂ ਵੀ ਇਹ ਮੁਨਾਸਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਆਮ ਨਿਯਮ ਦਾ ਕੋਈ ਅਪਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਪਵਾਦ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਹਨ, ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਬੁਨਿਆਦੀ ਆਮ ਨਿਯਮ ਸਬੰਧਤ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿਵਾਦਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਅਪਵਾਦਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਪਾਰਟੀ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਦਾ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਡਿਫਾਲਟ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ-ਤਰਫਾ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

784

ਪੰਜਾਬ ਸੀਰੀਜ਼

[ਵੋਲ. XV-(1)]

ਪਰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਿਆਂਇਕ ਦਿਮਾਗ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਰਾਏ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਾਰਟੀ ਕੋਲ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਅਤੇ ਕਾਰਨ ਦਾ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਜਬ ਮੌਕਾ ਸੀ। ਦੁਬਾਰਾ ਫਿਰ, ਜੇਕਰ ਪਾਰਟੀ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਡਿਫਾਲਟ ਲਈ ਚੰਗਾ ਜਾਂ ਕਾਫ਼ੀ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਦਿਖਾਏ ਗਏ ਕਾਰਨ ਦੀ ਨਿਆਂਇਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮਨਮਾਨੇ ਜਾਂ ਸੰਖੇਪ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਜਦੋਂ ਡਿਫਾਲਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਸਟੇਜ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਚੰਗਾ ਜਾਂ ਕਾਫ਼ੀ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਭਵਿੱਖ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਵਾਲੀ ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਰੁਕਾਵਟ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਹੈ। ਡਿਫਾਲਟ ਦੇ ਮਾੜੇ ਜਾਂ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਚੰਗਾ ਅਤੇ ਢੁਕਵਾਂ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ 23 ਮਾਰਚ, 1961 ਨੂੰ ਕਲਰਕ ਨੂੰ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨ ਲਈ ਭੇਜਣ ਲਈ ਚੰਗਾ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।

ਮੌਜੂਦਾ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਇਹ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 20 ਮਾਰਚ, 1961 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਈ ਸੇਵਾ, ਵਿਭਾਗ ਨੂੰ 23 ਮਾਰਚ, 1961 ਨੂੰ ਕੇਸ ਦਾ ਸਹੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ। ਅਥਾਰਟੀ ਲਈ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਕਾਰਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇੱਕ ਨਿਆਂਪੂਰਨ ਅਤੇ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਆਉਣਾ, ਕੀ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਦੇਣਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਵਿਭਾਗ ਕੋਲ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਇਸ ਮੰਤਵ ਲਈ, ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਸਿੱਖਿਆਦਾਇਕ ਅਤੇ ਮਦਦਗਾਰ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਸੀਜਰ ਵੱਲ ਮੁੜ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਆਰਡਰ 5, ਨਿਯਮ 6, ਜੋ ਕਿ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੀ ਪੇਸ਼ੀ ਲਈ ਦਿਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ, ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਪੇਸ਼ੀ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਦਿਨ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਮਿਲ ਸਕੇ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਦਿਨ 'ਤੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਆਰਡਰ 27, ਨਿਯਮ 5 ਜੋ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਸਰਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਹੈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਅਧਿਕਾਰਤ ਹੈਸੀਅਤ ਵਿੱਚ, ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਸਹੀ ਚੈਨਲ ਦੁਆਰਾ ਸਰਕਾਰ ਨਾਲ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੰਚਾਰ ਲਈ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਅਤੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਵਾਜਬ ਸਮਾਂ ਦੇਵੇਗੀ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਆਪਣੇ ਵਿਵੇਕ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਵਧਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਇਸ ਆਰਡਰ ਦਾ ਨਿਯਮ 7 ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਜਨਤਕ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਜੋ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਹੈ, ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਸਮਾਂ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਹਵਾਲੇ ਦੇਣ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਚੈਨਲ ਰਾਹੀਂ ਆਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਲੋੜ ਪੈਣ ਤੱਕ ਸਮਾਂ ਵਧਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਵੇ। ਆਰਡਰ 9, ਨਿਯਮ 6(1)(ਸੀ) ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਸਿਧਾਂਤ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ; ਜੇਕਰ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਇਹ ਸਾਬਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੂੰ ਸੰਮਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਪਰ ਸੰਮਨ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਦਿਨ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਅਤੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਸਮਰੱਥ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਦਿਨ ਤੱਕ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦੇਵੇਗੀ। ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਦਿਨ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਪ-ਨਿਯਮ (2) ਇਹ ਵੀ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਮੁਦਈ ਲੋੜੀਂਦਾ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ 'ਤੇ ਖਰਚਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਅਥਾਰਟੀ ਲਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਉਚਿਤ ਅਤੇ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਆਉਣ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਕੀ ਕੇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਖ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਮੌਜੂਦਾ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਨਾ ਤਾਂ ਨਿਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਗਣਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਨਿਆਂ ਦੇ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੈ। ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ, ਜੋ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਿਹਤਮੰਦ ਅਤੇ ਮਦਦਗਾਰ ਸਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਫੈਸਲਿਆਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਨਾਲ ਲੜਨ ਦਾ ਅਸਲ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਮੌਕਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਥਾਰਟੀ, ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸਫਲ ਰਹੀ ਹੈ, ਇਸ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਨਿਯਮ ਜ਼ਰਮਾਨੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਪਰ ਸਹੀ ਨਤੀਜਿਆਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਦੀ ਸਹੂਲਤ ਦੇਣ ਲਈ ਹਨ।

ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਅਯੋਗ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਇਹ ਕਿ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਗਲਤ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਨਿਆਂ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ ਹੋਈ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ, ਇਸ ਨੇ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਚਾਅ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਅਪਣਾਈ ਗਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਿਰਵਿਘਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭੌਤਿਕ ਬੇਨਿਯਮੀਆਂ ਨਾਲ ਦਾਗੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੇਸਰਦੇਓ ਚਮਰੀਆ ਬਨਾਮ ਰਾਧਾ ਕਿਸਨ (1) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਿਯਮ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਇਹ ਕਮੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਲਾਜਯੋਗ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਧਾਰਾ 115, ਕੋਡ ਆਫ਼ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਤੋਂ ਕੁਝ ਮਾਇਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੰਕੁਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸਿਰਫ ਗੰਭੀਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ।

ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਉਚਿਤ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟਤਾ ਨਾਲ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਹੁਣ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਕ ਧਿਰ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਅਨੁਸਾਰ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀ ਅਥਾਰਟੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ 23 ਮਾਰਚ, 1961 ਨੂੰ ਕੇਸ ਨੂੰ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਹੁਕਮ ਇਸ ਲਈ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਇਸਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਪਟੀਸ਼ਨ ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਅਣਗਹਿਲੀ ਵਾਲੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਦਾ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਵੇ। ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਕੀਲ ਰਾਹੀਂ 13 ਨਵੰਬਰ, 1961 ਨੂੰ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਅਗਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਹੋਰ ਛੋਟੀ ਤਾਰੀਖ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਸਹੀ ਭੇਜਣ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਅਜੀਬ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੇ ਖਰਚੇ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਆਰ.ਐਸ.

(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1953 ਐਸ.ਸੀ. 23.

ਅਨੁਵਾਦ ਕਰਤਾ -

ਉਰਮਿਲਾ ਰਾਣੀ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ

ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।